षष्ठं हविर्विधत्ते । "अथ यद्वैश्वदेवः । वैश्वदेवो हि वैश्यः" इति । एकादशकपालो 'वैश्वदेवः' कार्य्यः, यस्मात्,'वैश्यः', विश्वैर्देवैः सह प्रजापतेर्मध्यभागात् उत्पन्नः । तं विश्वे देवा देवता अन्वसृज्यन्त, जगतीछन्दो वै रूपं साम वैश्यो मनुष्याणामिति श्रुत्यन्तरविधानात् । ततस्तदीयत्वात् वैश्वदेवस्तत्र योग्यः ॥

सप्तमं हविर्विधत्ते । "अथ यन्मारुतः । मारुतो हि वैश्यः" इति । एकादशकपालो 'मारुतः' कार्य्यः, मरुतां देवविट्त्वेन वैश्ययागे योग्यत्वात् मरुतां विट्त्वम् । मारुतो वै देवानां विश इति विप्रसिद्धश्रुतेः ॥

अधिकशङ्कानिवृत्तये हविःसङ्ख्यां दर्शयति । "सप्तैतानि हवीꣳषि भवन्ति । सप्त गणा वै मरुतः" इति । ईदृङ् चान्यादृङ् चेत्यादयः सप्त गणाः ॥

अथ पशुं विधत्ते । "पृश्निः पष्ठौही मारुत्यालभ्यते । विड वै मरुतः" इति । 'पृश्निः' श्वेतवर्णः, 'पष्ठौही' चतुर्वर्षा तादृशी काचित् अजा मरुद्देवताकाऽऽलभ्या ॥

अथाभिषेककालविधिमुन्नयति । "विश एवैतन्मध्यतोऽभिषिच्यते । तस्माद्वा एष विशः प्रियः । विशो हि मध्यतोऽभिषिच्यते" इति । एतस्य पशोर्मध्ये खिष्टकृतः पुरस्तात् अभिषिञ्चेदिति विध्युन्नेयः । एवं सति,'विशः' प्रजायाः, मध्य एतदभिषेचनं कृतं भवति । यस्मात्,'विशः' मध्ये अभिषेकः कृतः 'तस्मात्' एव 'एषः' वैश्यः, सर्व्वानुष्ठायिविशां 'प्रियः' भवति ॥

अभिषेकार्थमासनं विधत्ते । "ऋषभचर्म्मेऽध्यभिषिञ्चति ।